

ד"ר דיוויד ואט טוראנס

ד"ר טוראנס נפטר מן העולם כ- 25 שנים לפני שנולדתי, אך בית המרפא שהקים בשלהי המאה ה-19 ועבר מספר גלגולים, היה המקום בו הגחתי לעולם בשבעה ביוני אלף תשע מאות ארבעים ותשע. יום קודם עוד דדתה אמי בטבריה, או הובלה, ובקושי הגיעה כרעה על סף ה"מיסיון הסקוטי", שהיה אז שמו של בית חולים ליולדות על שם ד"ר טוראנס דנן.

לא הייתי מצרפו לרשימת החברים, ואין לי ספק שגם הוא לא היה לוקח זאת לרעה, מעבר לקשר המקרי שמקום הולדתי שהקים בזיעת ליבו וחיוו הוא במקרה שם, אם יש דבר כזה בכלל, מקרה. אם כן היו הדברים, אמצא בקלות שדיוויד דנן הנו אות ומופת של התמסרות ונחישות לייעוד שלקח על עצמו, ולא אתפלא, אם הייתי שואל אותו, הוא היה אומר שייעוד זה נכפה עליו "מלמעלה": לסייע ולטפל בחולים ונזקקים, ובה בעת, בשם השליחות הדתית שחש, כאנגלי מסור למורשתו ולמולדתו, להטביע בליבם של האנשים את "האמת" כפי שהוא הבין אותה, שהיא לחסות תחת כנפי הצלב שהאמין בו בכל ליבו, על החמלה והרחמים שהוא מרעיף על הסוגדים לו.

אהה, מסירות לייעוד ולאמת פנימית הבוערת בו, תהא אשר תהא, שנושאה רואה בהם את כל הווייתו וישותו – לא מוכרת לי, וממרום שנתי תמיד אתה אודותיה וחסרונה אצלי ואשתדל להבין. וכנראה תמיד אתה מהו המסר בכך שתחילת דרכי כאן קשורה באופן די אמין דוקא בד"ר דיוויד ואט טוראנס. שחלק סמוי מהתרבות שהוא ייצג אותה בא לידי ביטוי באופן לא מודע, אלא בדיעבד, ברומן שכתבתי "[המסע האחרון של וילי אדאמס](#)" אודות הכיבוש הארצישראלי על ידי האנגלים בתחילת המאה ה-20, והיטמעותם בארץ הקדושה הזאת, כשעד היום לא פיענחתי את המשיכה העצומה שלי דוקא לשם.

שנים ארוכות דאגתי שאם יגיע מנדהו, שברור שאינו אנושי, אלא מעבר לכך, ויאמר לי, "בא, אגשים לך כל מה שתחפוץ" - אאלם דום, כי לא אדע מה לומר, והנה חלפו ימי ללא שוב וללא תכלית. כדי לא לעמוד במבוכה כשיקרה, אם יקרה תעתוע מופלא שכזה, שנים רבות שמרתי בהיכון את הבקשה לחזור

לאותו המקום - ישראל של היום, אך בזמנים אחרים מהעבר שאבחר. ואכן, לא פעם ראיתי נשמות וצללים מבניינים עתיקים יחסית ואף בחורבות ומערות קבורה שטרם נחשפו לציבור, והעפר דיבר משם בשם הקבורים והקבורים בו. ראיתי צללים במבנים ישנים, שמשמשים גם כיום, ונפשי יצאה לדבר עמם. היום כבר לא, ואינני בטוח שאני יודע למה, אך כמיהה זו מוצתה. אולי כי עלי לדבר קודם כל עם עצמי כדבעי, בטרם אלך לי למחוזות זמנים שהיו ולא יהיו עוד לעולם, ואדבר עם האנשים שם, שכולם כבר לא בין החיים. כך גם הבניין המכונה "המיסיון הסקוטי" שהוא כפתיח לדרך, לזכר מפעל הנתינה והחמלה שהקים והפעיל ד"ר דיוויד דנן, שבו הגחתי לעולם ויצאתי לדרך. אף שהמיסיונר החרוץ והדבק במשימה כמעט מטורפת לא שימש עבורי אות ומופת לחיקוי, כי קנאות של ממש, התמסרות לרעיון ולא משנה מה המחיר שעליך לשלם מעולם לא קסמו לי ולא היו אני. עם זאת, תהיתי הרבה לאורך הדרך, על דרכו הבלתי מתפשרת לדבקות בחזון ויישומו למרות הקשיים והמחירים ששילם בפן האישי והמשפחתי. הבניין שהקים במימוש חזונו מאבני הבזלת השחורות על חוף הכנרת, שבה העולם קידם את פני, חרוט לתמיד בליבי, אף שליבי לעולם לא היה שם.